

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Διόρθωση: Συλβί Ρηγοπούλου

Εικονογράφηση: Σοφία Μαμαλίγκα

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Ναταλία Καπατσούλια

© 2017, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-694-8

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ, κόρη του μεγαλέμπορου Εμμανουήλ Μπενάκη και της Βιργινίας Χωρέμη, γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1874.

Το 1882 η οικογένεια Μπενάκη εγκαθίσταται στην Ελλάδα όπου λίγο αργότερα η Πηνελόπη, σε ηλικία 21 ετών, παντρεύεται τον Στέφανο Δέλτα. Από τον γάμο της απέκτησε τρεις κόρες, τη Σοφία, την Αλεξάνδρα και τη Βιργινία.

Μετά την εθνική καταστροφή του '97, η οικογένεια επανεγκαθίσταται στην Αλεξάνδρεια, και εκεί τον Φεβρουάριο του 1905 η Πηνελόπη Δέλτα θα γνωρίσει τον μεγάλο έρωτα της ζωής της, τον Ίωνα Δραγούμη.

Στα χρόνια που θα ακολουθήσουν, η Πηνελόπη Δέλτα θα συμμετάσχει ενεργά στον αγώνα των δημοτικιστών μαζί με τους Μανόλη Τριανταφυλλίδη, Αλέξανδρο Δελμούζο, Δημήτρη Γληνό, Νικόλαο Πολίτη κ.ά.

Το 1920 θα ζήσει τη δραματική εμπειρία της δολοφονίας του Ίωνα Δραγούμη από ένα απόσπασμα φανατικών βενιζελικών.

Είναι η αρχή του τέλους. Λίγα χρόνια αργότερα, το 1925, μια οδυνηρή ασθένεια θα την καθηλώσει στην αναπηρική πολυθρόνα σβήνοντας κάθε επιθυμία της για ζωή, και τον Απρίλιο του 1941 δίνει εκούσιο τέλος παίρνοντας το δηλητήριο που είχε πάντα μαζί της.

Τα κυριότερα έργα της είναι: *Για την Πατρίδα* (1909), *Παραμύθι χωρίς όνομα* (1910), *Τον καιρό του Βουλγαροκτόνου* (1911), *Η ζωή του Χριστού* (1925), *Τρελαντώνης* (1932), *Μάγκας* (1935), *Στα μυστικά του βάλτου* (1937).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το δάσος.....	11
Παλάτι και παλατιανοί.....	17
Στο φτωχικό της κυρα-Φρόνησης.....	25
Στον γυρισμό.....	36
Το δώρο του θείου Βασιλιά.....	52
Στρατός και στόλος παρών!.....	64
Καινούργιες αποκαλύψεις.....	82
Η κορόνα του Βασιλιά.....	101
Στη θέση όπου μας έβαλε η μοίρα.....	108
Στην ταβέρνα.....	115
Χωροφύλακας ή ξυλοκόπος;.....	125
Πανικός.....	135
Πολύδωρος και Μονοχέρης.....	141
Η μάχη.....	150
Δικαιοσύνη.....	159
Η ζώνη του Πολύδωρου.....	165
Δουλειά.....	172
Ο εξάδελφος Βασιλιάς.....	183
Ο θεός Βασιλιάς.....	193
Συνετός Β'.....	199

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Όταν κατάλαβε ο γερο-βασιλιάς Συνετός πως μετρήθηκαν πια οι μέρες του, φώναξε τον γιο του, τον νέο Αστόχαστο, και του είπε:

— Φθάνουν, γιε μου, τα παιχνίδια και οι διασκεδάσεις. Ήλθε η ώρα να παντρευτείς και να πάρεις στα χέρια σου την κυβέρνηση του Κράτους. Εγώ έφαγα το ψωμί μου. Εσύ κοίταξε να κυβερνήσεις σαν καλός βασιλιάς.

Κι έστειλε τον αρχικαγκελάριό του στο γειτονικό βασίλειο να ζητήσει την όμορφη βασιλοπούλα Παλάβω, για τον Αστόχαστο, τον γιο του Συνετού Α΄, βασιλιά των Μοιρολάτρων.

Έγινε ο γάμος με χαρές και ξεφαντώματα, και λίγες μέρες αργότερα, αφού ευλόγησε τα παιδιά του, ο γερο-Συνετός τούς άφησε χρόνια και ο Αστόχαστος στέφθηκε βασιλιάς.

Όλα φαίνονταν ρόδινα και ζηλευτά για το νέο ζευγάρι. Τα φλουριά ξεχειλούσαν από τα σεντούκια του γερο-Συνετού· κάστρα γερά και γεμάτα στρατιώτες τειχογύριζαν το βασίλειο· το λαμπρό παλάτι, χτισμένο ψηλά σ' ένα κατάφυτο βουνό, δέσποζε τη χώρα όπου ζούσαν με άνεση οι πολίτες· δρόμοι φαρδείς και καλοστρωμένοι ένωναν το βασίλειο των Μοιρολάτρων με όλα τα γειτονικά βασίλεια.

Παντού χαρά και καλοπέραση.

Και όπου γύριζε το μάτι του ο νέος βασιλιάς, από πάνω

από τον ψηλό πύργο του παλατιού του, έβλεπε απέραντα χωράφια σπαρμένα, ρεματιές και λαγκάδια κατάφυτα, χώρες και χωριά με παστρικά όμορφα σπιτάκια, βουνά δασωμένα και λιβάδια καταπράσινα. Αμέτρητες αγελάδες έβοσκαν συντροφικά με κοπάδια αρνιά και κατσίκες. Και σαν μερμήγκια δούλευαν οι χωρικοί τη γη, άρμεγαν τις αγελάδες, κούρευαν τα πρόβατα και μετέφεραν γεννήματα και καρπούς στη χώρα, όπου τα πουλούσαν.

Πέρασαν χρόνια πολλά.

Ο καιρός, που άσπρισε και μάδησε τα μαλλιά του Αστόχαστου και μάρανε την ομορφιά της Παλάβως, άλλαξε και την όψη ολόκληρου του βασιλείου των Μοιρολάτρων.

Παντού ερημιά. Πεδιάδες απέραντες, γυμνές, ακαλλιέργητες απλώνονταν έως τα σύνορα του βασιλείου, και μονάχα μερικές ερειπωμένες πέτρες μαρτυρούσαν ακόμα τα μέρη όπου άλλοτε έστεκαν, υπερήφανα και απειλητικά, τα φοβερά κάστρα του Συνετού Α'.

Πού και πού, κανένα γκρεμισμένο παλιόσπιτο ξεχώριζε στη μονοτονία της έρημης πεδιάδας. Τ' αγριόχορτα και οι πέτρες σκέπαζαν τους λόφους, οι δρόμοι, παρατημένοι, χάνονταν κάτω από τ' αγκάθια που ελεύθερα άπλωναν τα πυκνά τους κλωνάρια.

Και σφυρίζοντας ανάμεσα στις πέτρες και τους βράχους, ο άνεμος μοιρολογούσε το ρήμαγμα του τόπου.

Μόνο τα πυκνά δάση έμεναν στη θέση τους, ξεχασμένα και αδούλευτα, κρύβοντας κάτω από το φουντωμένο τους φύλλωμα ολόκληρον κόσμο πεταλούδες, μαμούνια και μέλισσες, που χαίρουνταν ανενόχλητα τα μυρωδάτα αγριολούλουδα. Πλήθος αγριοφραουλιές άνθιζαν και καρποφορούσαν αδελφικά με τις βατομουριές, και οι καρποί τους σάπιζαν κι έπεφταν στο χώμα άχρηστοι.

Τα μονοπάτια, που περνούσαν άλλοτε ανάμεσα στα δέντρα, είχαν σβήσει και αυτά από τον καιρό που είχε να τα πατήσει ανθρώπινο πόδι. Και τα δέντρα και τα χαμόδεντρα τόσο είχαν ξεχάσει την ανθρώπινη μορφή, που όλα ταράχθηκαν και τρόμαξαν και ανατρίχιασαν και σείστηκαν και μурμούρισαν αναμεταξύ τους φοβισμένα, όταν μια μέρα είδαν ένα νέο αγόρι με βαθιά ονειροφορτωμένα καστανά μάτια, που περπατούσε κάτω από το φύλλωμά τους σταματώντας σε κάθε βήμα για να κοιτάξει τότε ένα λουλούδι, τότε ένα ζωύφιο, με θαυμασμό κι έκπληξη, σαν να τα έβλεπε πρώτη φορά.

— Τι πράμα να είναι άραγε τούτο που διαβαίνει; ρώτησε φοβισμένος ένας σκίνος, συμμαζεύοντας τα φυλλαράκια του από φόβο μην τον δει το αγόρι.

— Ποιος το ξέρει! αποκρίθηκε το πεύκο. Ίσως κανένα άλλο είδος ελάφι;

Μια λεύκα, που έστεκε εκεί κοντά, έσκυψε το υπερήφανο κεφάλι της να δει τον διαβάτη.

— Ελάφι; είπε μ' ένα ξεκάρδισμα που αναποδογύρισε όλα της τα φυλλαράκια και μια στιγμή από πράσινη την έκανε ασημένια. Ονειρεύεσαι, παιδί μου! Μα το ελάφι έχει τέσσερα πόδια, και τούτο έχει μόνο δύο!

— Μα λοιπόν τι ζώο είναι; ρώτησε ανήσυχα μια βατομουριά. Είναι άραγε κακό; Μη μου φάγει το καινούργιο φόρεμά μου, και με βρει γυμνή το καλοκαίρι σαν έλθει;

— Μη ζαλίζεστε, παιδιά μου, είπε ο γερο-πλάτανος, δεν είναι ζώο αυτό και δεν τρώγει φύλλα. Είναι χρόνια πολλά που δεν πέρασε τέτοιο πράμα από δω. Μα θυμούμαι έναν καιρό που το δάσος μας γέμιζε από όμοιούς του. Ήταν τα καλά εκείνα χρόνια, όταν μάζευαν οι άνθρωποι το μέλι της μέλισσας, και της φραουλιάς τη φράουλα, και τα βατόμουρα και τα ώριμα κούμαρα.

...ένα νέο αγόρι με βαθιά ονειροφορτωμένα καταστανά μάτια,
που περπατούσε κάτω από το φύλλωμά τους σταματώντας σε
κάθε βήμα, για να κοιτάξει πότε ένα λουλούδι, πότε ένα ζωύφιο...

— Τι; φώναξε η αγριοφραουλιά, μαζεμένη στα πόδια του πλάτανου. Τι λες, παππού; Μην είναι άνθρωπος;

— Βέβαια είναι άνθρωπος, αποκρίθηκε ο γερο-πλάτανος. Και η λεύκα μουρμούρισε:

— Μα βέβαια, άνθρωπος είναι! Θυμούμαι να είδα τέτοιους στα νιάτα μου.

Ο σκίνος, περίεργος, άπλωσε τα κλαδιά του να τον δει από πιο κοντά.

— Άνθρωπος; είπε η ακατάδεχτη βαλανιδιά. Τι θέλει στο βασίλειό μας;

Και όλα μαζί τα δέντρα έσκυψαν να δουν τον «άνθρωπο» που διάβαινε.

Ήταν λιγνό αγόρι έως δεκάξι χρόνων. Τα χρυσοκέντητα βελουδένια ρούχα του, λιωμένα στους άγκωνες και στα γόνατα, είχαν μικρέψει και σχιστεί, και οι χρυσές κορδέλες που βαστούσαν τα πέδιλα στα γυμνά του πόδια ήταν κατακομμένες και ξαναδεμένες με χοντροκοπιούς κόμπους.

Ξαπλώθηκε στη ρίζα του γερο-πλάτανου, είδε κοντά του τη φραουλιά φορτωμένη κατακόκκινες φράουλες, τις έκοψε και τις έφαγε. Ύστερα δίπλωσε τα χέρια του αποκάτω από το κεφάλι του και αποκοιμήθηκε.

Κοιμήθηκε τόσο βαθιά, που δεν άκουσε τα ψιθυρίσματα των δέντρων ούτε το μουρμούρισμα του ρυακιού που έτρεχε, ούτε το σφύριγμα του κότσυφα που, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, διηγούνταν στα δέντρα ένα σωρό παράξενες ιστορίες.

— Ο γιος του Βασιλιά! αναφώνησε ο γερο-πλάτανος. Πώς να το πιστέψω, βλέποντας τα γυμνά του πόδια και τα λιωμένα του ρούχα;

— Να το πιστέψεις! αποκρίθηκε ο κότσυφας. Άκουσέ με μένα, που πάγω κι έρχομαι στα παράθυρα του παλατιού και βλέπω τι γίνεται μέσα.

— Μα γιατί δεν αλλάζει ρούχα; ρώτησε το πεύκο σκανδαλισμένο.

— Γιατί δεν έχει άλλα, αποκρίθηκε ο κότσυφας.

— Πώς! Ο γιος του Βασιλιά; αναφώνησε το θυμάρι, προσφέροντας τ' ανθισμένα του λουλουδάκια στη μέλισσα, που βούιζε, γυρεύοντας μέρος ν' ακουμπήσει για να ρουφήξει το μέλι τους.

— Μα τι θαρρείς; σφύριξε ο κότσυφας. Μήπως νομίζεις πως ο Βασιλιάς έχει τίποτα περισσότερο από τον τσοπάνη ή τον βαρκάρη;

— Λες παράξενα πράγματα! μουρμούρισε ο σκίνος, που δεν πείθονταν.

— Πίστεψέ τον, όμως, είπε η μέλισσα, φτερουγίζοντας γύρω του, αλήθεια σου λέγει. Ο Βασιλιάς φορεί και αυτός τέτοια ρούχα. Μα αν δεις τις Βασιλοπούλες, τότε θα φρίξεις!

— Γιατί; ρώτησε η φραουλιά.

Ο κότσυφας πήδηξε κοντά της και ψιθύρισε:

— Γιατί κάτω από τα ρούχα τους δεν έχουν ούτε ποκάμισο!

Και ξεκαρδίστηκε στα γέλια χωρίς να προσέξει πως βρίσκονταν κοντά στο αυτί του αγοριού.

Ξύπνησε το Βασιλόπουλο και τινάχτηκε ξαφνιασμένο.

Τρόμαξε ο κότσυφας και πέταξε μακριά, και η μέλισσα κρύφθηκε ανάμεσα στα φύλλα του σκίνου, ενώ τα δέντρα σήκωσαν ψηλά το κεφάλι τους κι έκαναν τον ανήξερο, τάχα πως δεν παρατήρησαν τίποτα.

Είχε βραδιάσει. Σηκώθηκε το Βασιλόπουλο και πήρε πάλι τον δρόμο του. Βγήκε από το δάσος, πέρασε τον κατάξερο κάμπο και, τραβώντας κατά το παλάτι, με γοργά βήματα ανέβηκε στο βουνό, σκαρφαλώνοντας ανάμεσα στους βράχους και στα χώματα σαν κατσίκι.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΔΕΛΤΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Στο παραμύθι αυτό, μπορεί να δώσει ο καθένας όποιο όνομα νομίζει ότι του ταιριάζει. Δεν αναφέρει ούτε χρόνο ούτε τόπο. Και τα ονόματα ακόμη δεν είναι ονόματα! Κι όμως περιγράφει με πιστότητα, με ενάργεια, με σοφία ό,τι συμβαίνει από τότε που υπάρχουν άνθρωποι.

Εδώ, ο καημένος ο βασιλιάς Αστόχαστος βλέπει την κατάσταση να ξεφεύγει από τον έλεγχό του. Πρώτα η οικογένειά του, μετά οι σύμβουλοί του, ο λαός του... Κι ενώ όλα φαίνεται να οδηγούνται στην καταστροφή, λίγοι άνθρωποι με θάρρος, υπομονή, θέληση για εργασία, λέγοντας μόνο την αλήθεια, καταφέρνουν να ξεσηκώσουν τους πολλούς. Και τότε η ειρήνη, η ευτυχία, η δικαιοσύνη ξαναπαίρνουν τη θέση τους.

ISBN 978-960-569-694-8

Κωδ. μηχ/σης 13.077

www.epbooks.gr